

[Pia Kjærsgaard]

finansiere dette underskud. Det er regeringens kommentarer.

Trods denne efterhånden meget, meget alvorlige situation holder regeringen sig fortsat tilbage med offentlige besparelser. Det er simpelt hen utroligt, at statsministeren kan lægge denne åbningstale frem, når man dagen forinden har fået at vide af finansministeren, at underskuddet næste år bliver dobbelt så stort som budgetteret. Og så har man overhovedet ikke omtalt offentlige besparelser – ikke med ét ord! Og det endda til trods for, at vi har en offentlig sektor, der slet ikke er brug for i denne størrelse. Jeg må tage klar afstand fra de udtalelser, der er kommet fra så godt som alle de andre partier, hvoraf der endog har været nogle, der har villet hæve den offentlige sektors størrelse.

Det er jo også en realitet, at de såkaldte offentlige velfærdsforanstaltninger er blevet utrolig omfattende. Se bare, hvordan man strør om sig med luksussuddannelser, fritidstilbud, teaterbilletsilskud og lignende tilbud, som koster skatteyderne hver evig eneste dag. Ansættelse af flere og flere i det offentlige finder ligeledes sted, til trods for at det rent faktisk er det modsatte, der er brug for.

Hovedparten af de ansatte i det offentlige modtager deres faste løn, og det sker, uanset om de har mange eller få kunder at betjene.

Omvendt er det ude i vores erhvervsliv kundeantallet, der er ledetråden for indtjeningen og den løn, der kan betales. Går det godt, er lønnen sikret; går det dårligt, må man lukke. Det er det, man kalder markedsøkonomi. Det er det, Socialdemokratiet er begyndt at sige de også er ved at gå over til.

Udbud og efterspørgsel er væsentlige elementer, som det offentlige ikke beskæftiger sig ret meget med. Nej, der skal ske noget med den overdimensionerede offentlige sektor, fordi vi skal have udryddet den arbejdsløshed, som under denne regering iler mod 300.000 personer. Og man afskaffer ikke arbejdsløsheden ved alene at ansætte flere i den offentlige sektor. Det vil først ske, når der er sket store, mærkbare skattelettelser, så lønindtægterne stiger og lønindkomsterne falder. Så behøver man ikke de evindelige opfordringer om løntilbageholdenhed, men kan sammen med den arbejdende befolkning glæde sig over at arbejde og leve i et land med høj effektiv beskæftigelse. Vi burde kunne gøre det i Danmark, og regeringen burde have indset det for lang tid siden.

Samtidig opnår man jo også en større personlig frihed, når man slipper for, at nogle politikere via love tager fra borgerne og giver noget tilbage i form af offentligt forbrug – noget, den enkelte borger ikke selv har valgt.

Jeg synes, regeringen forsøger sig i illusionisternes sted. Man vifter med venstre hånd for at få befolkningen til at koncentrere sig om de påståede skattelettelser. Samtidig gemmer man i højre hånd de store underskud, som man ikke kan finde dækning for, og som der derfor ikke ønskes så forfærdelig stor opmærksomhed om. Men et sådant underskud skal jo altså finansieres, når man ikke evner at finde tilsvarende besparelser, og det betyder selvfølgelig nye skatter. Der er jo ikke andre steder at få pengene fra end de hårdt plagede skatteborgere, når man ikke vil finde besparelser på overflødige ting.

Jeg synes, det ville være interessant, hvis man fra regeringens side ville reagere lidt og oplyse noget om finansieringen af underskuddet på finansloven for 1991, som kan komme op på omkring de 30 mia. kr. Hvilke omlægninger i skatten har regeringens tre partier mon i tankerne? Det vil jeg gerne høre noget om nu, da man ikke vil foretage besparelser. Hvordan kan man da have tiltro til, at denne regering overhovedet kan skabe positive ændringer i det danske samfund, når man fastholder en sådan linie?

Fremskridtspartiet viste sidste år sin gode vilje for at få fasttømret et ikkesocialistisk flertal ved at støtte regeringens finanslov mod at få visse positive indrømmelser fra regeringens side. Men alligevel føler regeringen sig tilsyneladende bedre tilpas i socialisternes selskab, hvilket det skræddersyede finanslovsforslag bærer tydeligt præg af.

Hvad angår 6 pct.-skattens afskaffelse, skulle man jo umiddelbart tro, at Fremskridtspartiet straks ville klappe i hænderne og juble, men vi har ved tidligere lejligheder gennemskuet regeringens spil, og også denne gang undlader regeringen at påvise besparelser til afløsning af den manglende indtægt. I stedet for pløjer man dybt ind i erhvervslivets vilkår og straffer det erhvervsliv, der skal skaffe indtjening, valuta og arbejde. Det er kort og godt ganske uansvarligt.

Det interessante i forbindelse med 6 pct.-skatten og dens eventuelle afskaffelse bringer et spørgsmål på bane til statsministeren, nemlig: Hænger afskaffelsen af 6 pct.-skatten